

et lystigt Mylr af smaa, gyldne Solpletter; og om hans store, æselsgraa Hoved lagde Æbletræets Grene ligesom en druebladet Skyggekrans, der underfundigt fremhævede hans Lighed med en skalkagtig Satyr, der er graanet i Bacchi Tjeneste.

„Jeg maa i det hele advare Dem imod Frk. Tønnesen,“ sagde han til Emanuel. „Frøkenen bagtaler Dem paa det styggeste. Nu har jeg gaaet her og glædet mig til Deres Ankomst, blandt andet for at faa et Parti Kegler med Dem engang imellem ... en Keglebane er nemlig det eneste Forlystelsesetablissement, jeg hidtil har kunnet opdage her i Ostende. Men paa Vejen herhen idag søger Frk. Tønnesen at indbilde mig, at De ikke spiller Kegler, ja at De endog skal være aldeles utilbøjelig til at dyrke en saa ædel Idræt.“

„Frk. Tønnesen har virkelig denne Gang haft Ret,“ svarede Emanuel kort. „Jeg maa bede Dem ikke at gøre Regning paa mig.“

„Herregud! Saa er det altsaa virkelig sandt! ... De spiller ikke Kort, De nyder ikke Vin, De ryger ikke Tobak, og nu vil De heller ikke spille Kegler! ... En komplet Helgen altsaa!“

„Kære, har De ikke vidst det før?“ spottede Frk. Ragnhild.

Emanuel blev bleg og bed sig i Læben. Men han svarede ikke.

„Ja, saa er jeg altsaa fremdeles henvist til min Med-Pensionær, Hr. Børstefabrikant Mikkelsens Barmhjertighed,“ sukkede Pateren. „Naa — han slaar virkelig en ganske proper Kugle. Han har en Force i venstre Spænd, som jeg højlig beundrer ... højlig beundrer!“

„Men her er dog saa megen anden Oplivelse, Hr. Pastor,“ indskød hurtigt Fru Betty, hvem Emanuels Holdning havde gjort nervøs, og som ønskede at give Samtalen en anden Retning. „Der er virkelig ganske smukt heromkring. Og De er jo en stor Ynder af Naturen. De er jo endog en ivrig Jæger, har jeg ladet mig fortælle.“

„Jeg er Dem i høj Grad forbunden for Deres fordelagtige Mening om mig, Frue! Men desværre ... jeg er et ganske prosaisk Menneske! Jeg nægter ikke, at jeg har et lille Sværmeri for at sole min dovne Krop paa en Kløvernmark. Jeg finder det ogsaa